

Carta do Prelado (setembro 2012)

"Non hai amor sen sufrimento, sen o sufrimento da renuncia a si mesmos". Son palabras de Bieito XVI que o Prelado do Opus Dei comenta na súa carta de setembro, na que reflexiona sobre a Cruz de Cristo.

05-09-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Como noutros anos, desexaba aproveitar esta pausa para estar coas

miñas fillas e cos meus fillos de varios lugares: axúdame moito vervos, estar convosco e palpar a urxencia -sempre actual- da expansión apostólica. Non puido ser: *omnia in bonum!* , porque con maior intensidade "percorrimos" o mundo desde Pamplona.

A principios de xullo, antes de chegar a esta cidade, detívenme en Barcelona e en Xirona; aquí tivemos un faladoiro moi numeroso e bendixen unha imaxe de san Xosemaría que se colocou nun lugar onde se realiza un abundante labor de almas con xente nova. Logo, como xa vos comentei, fun a Portugal para rezar ante A nosa Señora de Fátima e reunirme cun bo grupo de irmás e irmáns vosos. E o pasado día 23 estiven en Lourdes, honrando á Señora con toda a Obra e implorando a súa intercesión: deille grazas en nome de todas e de todos.

Tamén realicei unha rápida viaxe a Holanda. Ademais da alegría de ver ás persoas da Prelatura, revivín parte da *prehistoria* da Obra nesa terra, acompañando ao noso Pai e ao queridísimo don Álvaro: canto rezaron percorrendo as súas estradas e cidades, pensando nas mulleres e nos homes que chegarían ao Opus Dei, cunha esperanza que agora contemplamos feita realidade! Vivamos a diario a Comuñón dos santos.

Mañá, 2 de setembro, ordenarei presbíteros a tres irmáns os vosos Agregados, que recibiron o diaconado fai seis meses; tamén por este motivo váiseme a cabeza a san Xosemaría, que soñaba con este paso: o momento en que viñesen algúns sacerdotes de entre estes fillos seus. Rezade por eles e polos froitos das numerosas actividades realizadas durante este tempo en todo o mundo; e cabe engadir polas

Rexións do hemisferio sur que, coa súa vida ordinaria, sostéñennos a todos.

No centro do mes que comeza, o 14 de setembro, volvemos agradecer á nosa Nai a Igrexa a festa da Exaltación da Santa Cruz. O noso Pai preparábaa e celebrábaa con especial alegría, plenamente persuadido de que a Cruz é o trono de gloria desde o que Cristo atrae a si todas as cousas [1] . Non imaxinades con que ilusión dispuxo que, na sede central do Opus Dei, pintásese un gran mural representando a escena que se celebra na liturxia: a restitución da Santa Cruz a Xerusalén tras ser rescatada de mans non crentes.

Como manifestación desa devoción tan arraigada, levaba sempre consigo unha reliquia do *lignum crucis* e quixo que a levasen tamén os seus sucesores: primeiro o inesquecible

don Álvaro e agora eu.

Impresionábanos a todos a gran piedade con que bicaba cada día esa reliquia santa, antes de retirarse pola noite a descansar, ao comezar de novo a xornada e noutros momentos.

Ao día seguinte desa festividade, o 15 de setembro, conmemoraremos a presenza da Virxe ao pé da Cruz, sufrindo con Xesús e colaborando con El na obra da redención. Alí manifestouse a súa nova maternidade, cando escoitou aquelas palabras do Señor: *Muller, aquí tes ao teu fillo* [2] . Entón acolleunos con enteireza e tenrura, como verdadeiros fillos seus. Estas dúas festas constitúen para os cristiáns un poderoso reclamo, unha chamada imperioso a abrazar con amor as pequenas ou grandes cruces que se presenten nas nosas vidas, sen queixas nin queixumes, porque todas átanos a Xesucristo e constitúen unha moi especial bendición de

Deus. Non esquezamos aquel comentario de san Xosemaría, á mantenta de que moita xente chama cruz ao que lles contraría, e acaban quitando a súa representación das casas e, sobre todo, da súa conduta. Non admiten que a Santa Cruz, con todas as súas manifestacións, dá liberdade e forzas para combater a batalla da nova evangelización, empezando pola conversión persoal de cada un.

Anos atrás, o Santo Pai falaba nunha homilía de que **non hai amor sen sufrimento, sen o sufrimento da renuncia a si mesmos, da transformación e purificación do eu pola verdadeira liberdade.** Onde non hai nada polo que valla a pena sufrir, incluso a vida mesma perde o seu valor. A Eucaristía, o centro do noso ser cristiáns, fúndase no sacrificio de Xesús por nós, naceu do sufrimento do amor, que na Cruz alcanzou o seu

culmen. Nós vivimos deste amor que se entrega. Este amor dános a valentía e a forza para sufrir con Cristo e por El neste mundo, sabendo que precisamente así a nosa vida faise grande, madura e verdadeira [3] .

Axudemos a todas as persoas que atopemos, ou coas que coincidamos, a considerar o valor do sufrimento afrontado desta maneira, con paz e tamén con alegría. O noso Fundador subliñábao nunha ocasión, facéndose con dor unha pregunta: ***Quen sae hoxe ao encontro da Santa Cruz? Pouca xente. Xa vedes cal é a reacción do mundo ante a Cruz, mesmo de tantos que se chaman católicos, para quen a Cruz é escándalo ou sandez, como escribiu San Pablo: iudæis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam (1 Cor 1, 23). Señor! Á volta dos séculos continúa esta situación anormal, mesmo entre***

as persoas que din que che queren e que che seguen [4] . Observamos neste mundo noso, en efecto, o que o Apóstolo escribía aos Corintios : os xudeus piden signos, os gregos buscan sabedoría; nós en cambio predicamos a Cristo crucificado, escándalo para os xudeus, necesidade para os gentiles; pero para os chamados, xudeus e gregos, predicamos a Cristo, forza de Deus e sabedoría de Deus [5] .

Fillos meus -proseguía o noso Pai- , vede que non esaxero. Aínda a Cruz é símbolo de morte, en lugar de constituír sinal de vida. Aínda da Cruz fóxese coma se fose un patíbulo, cando é un trono de gloria. Aínda os cristiáns rexeitan a Cruz e identifícanla coa dor, en lugar de identificala co amor [6] .

Ti e eu, cada un de nós, amamos de verdade a Santa Cruz? Estamos persuadidos de que a unión con Cristo crucificado é a fonte da eficacia sobrenatural e da verdadeira

alegría? Exercitámonos diariamente en asumir con dilixencia o que nos desagrada: a enfermidade, o que é obstáculo aos nosos proxectos, as contrariedades da xornada? Se hai visión sobrenatural, cada día descubriremos non poucas ocasións de unirnos a Xesús e á Virxe, recollendo con amor as pequenas contradicións -quizá non tan pequenas-, e ofrecéndoas na Santa Misa. Que tesouro tan grande para o Ceo poderemos acumular, a base de detalles miúdos!

Era o ensino constante de san Xosemaría. ***Convídevos a que vaiades recollendo durante o día -coa vosa mortificación, con actos de amor e de entrega ao Señor- miligramos de ouro, e polvillo de brillantes, de rubíes e de esmeraldas. Atoparédelos ao voso paso, nas cousas pequenas. Recollédeos, para facer un tesouro no Ceo, porque con miligramos de***

*ouro reúnense ao cabo do tempo
gramos e quilogramos; e con
fragmentos desas pedras
preciosas lograredes facer
diamantes estupendos, grandes
rubíes e espléndidas esmeraldas
[7] .*

A receita é fácil de levar á práctica,
pero presupón o desexo de
acompañar a Cristo no Calvario. *Tres
actitudes caben ante a Cruz ,*
resumía o noso Fundador. *Fuxir
deste don, que é o que fai case todo
o mundo. Ir temerariamente a
buscala, desexando grandes
probas, someténdose a penitencias
moi extraordinarias: se ese
impulso non provén de Deus, non
me parece tampouco oportuno,
porque pode ser froito dunha
oculta soberbia. A terceira
actitude é recibila con alegría,
cando o Señor mándaa: aquí
encádrase, penso eu, o modo máis*

acertado de comportarse ante a Cruz [8] .

Volvamos os ollos á Santísima Virxe. O feito de que María permanecese firme xunto á Cruz, acompañando de preto ao seu Fillo, foi sen dúbida unha graza especial de Deus; pero unha graza á que respondeu cunha preparación de anos -desde o momento da Anunciación e aínda antes- pola completa apertura do seu corazón e da súa alma aos requirimentos divinos. **As etapas do camiño de María, desde a casa de Nazaret até a de Xerusalén, pasando pola Cruz, onde o Fillo confíalle ao Apóstolo Xoan, están marcadas pola capacidade de manter un clima perseverante de recollemento, para meditar todos os acontecementos no silencio do seu corazón, ante Deus (cfr. Lc 2, 19-51); e na meditación ante Deus comprender tamén a vontade de**

Deus e ser capaces de aceptala interiormente [9] .

Fillas e fillos meus, esta é a gran lección que nos transmite a Igrexa con ocasión desta festa mariana. A enteira existencia terrea da nosa Señora consumiu-se no desexo ardente de cumprir a Vontade divina, tamén cando esa providencia de Deus presentábase con contornos dolorosos. E todo o levou a cabo sen queixas, con elegancia humana e sobrenatural, sen chamar a atención: Ela é -como lembrou tantas veces san Xosemaría- ***Mestra do sacrificio escondido e silencioso*** [10] . Co seu exemplo anímanos a recibir con amor as contrariedades da existencia, as pequenas -que será o máis habitual- e as grandes.

Tratemos de facer nosa esa actitude da Virxe Santísima, modelo para as almas que desexan ser contemplativas no medio do mundo:

levar á meditación persoal os sucesos que balizan as nosas xornadas, gozosos ou dolorosos, para descubrir en cada un a amabilísima Vontade do noso Pai Deus e abrazala con acougo. Deste xeito encheremos de alegría o Corazón de Xesucristo, que nos bendirá e colmará de eficacia os nosos esforzos por achegarlle moitas almas. Amemos a mortificación, a penitencia, con naturalidade, sen espaventos, como observamos na vida de María. ***O mundo admira soamente o sacrificio con espectáculo, porque ignora o valor do sacrificio escondido e silencioso [11] .***

Ao contemplar a cruz colocada sobre o altar durante a Misa, ao bicar o pequeno crucifixo que vos suxiro levar sempre convosco -como escribiu o noso Pai-, ao bicar ou facer unha reverencia ante a Cruz de pau nos oratorios, fixar no profundo significado deses xestos. Fálannos -di

o Papa- de que Deus non ha redimido ao mundo coa espada, senón coa Cruz. Ao morrer, Xesús estende os brazos. Este é ante todo o xesto da paixón: déixase cravar por nós, para darnos a súa vida. Pero os brazos estendidos son ao mesmo tempo a actitude do orante, unha postura que o sacerdote asume cando, na oración, estende os brazos: Xesús transformou a paixón, o seu sufrimento e a súa morte, en oración, nun acto de amor a Deus e aos homes. Por iso, os brazos estendidos de Cristo crucificado son tamén un xesto de abrazo, co que nos atrae cara a si, co que quere estreitarnos entre os seus brazos con amor. Deste xeito, é imaxe do Deus vivo, é Deus mesmo, e podemos pornos nas súas mans [12] .

Ao reler estas palabras de Bieito XVI, acudiu á miña memoria con gran nitidez unha imaxe característica de

san Xosemaría. Cando falaba do Señor suxeito á Cruz, máis que polos cravos, polo gran amor que nos tiña - así adoitaba expresarse-, non era infrecuente que, con naturalidade, abrise lixeiramente os brazos e virase as palmas das mans, nun xesto que quizá pasaba inadvertido á maior parte das persoas. Cónstame - comentouno algunha vez- que ese xesto era manifestación do seu afán por unirse estreitamente ao Señor, cravado no madeiro da Cruz, tratando de identificarse con El para acoller a todos os homes.

O Papa sinala que **María seguiu con discreción todo o camiño do seu Fillo durante a vida pública até o pé da Cruz, e agora segue tamén, coa súa oración silenciosa, o camiño da Igrexa [13]** . Acudamos á súa intercesión con máis insistencia nestes tempos difíciles, para que nos faga fortes ante a dor aceptada e buscada. Poñamos baixo a súa

mediación materna -é *Mater Ecclésiæ* , Nai da Igrexa- o Ano da Fe que comezará dentro de poucas semanas, o 11 de outubro, quincuaxésimo aniversario do inicio do Concilio Vaticano II. E, facendo eco ao Santo Pai, esforcémonos para comportarnos en todo momento como cristiáns cabais, cun testemuño claro -con obras e con palabras- da nosa fe católica. A sociedade civil, os ambientes nos que nos movemos, necesitan un suplemento de vida espiritual, de vida sobrenatural, que só provén da Cruz de Xesucristo. E, sen autolesionismo, con paz e constancia, tratemos de aprender a lección do Mestre, que acudiu á cita do Calvario puntualizando: *ardentemente desexei comer esta Pascua convosco...* [14] .

Seguide rezando polas miñas intencións, *consumados na unidade* [15] , fundidos na oración, no sacrificio e nos afáns de servir á

Igrexa, ao Romano Pontífice e a todas as almas. Para logralo, pidamos axuda a don Álvaro, que tomou a substitución do noso Pai precisamente nesta festa de Santa María, Nai dolorosa. Penso que a paz que caracterizou sempre ao primeiro sucesor de san Xosemaría reforzouse aínda máis, de modo que, co seu trato, a xente sentía poderosamente atraída cara a Deus O noso Señor.

Acompañemos ao Papa durante a súa viaxe pastoral ao Líbano, do 14 ao 16 deste mes, onde asinará e fará entrega da exhortación apostólica post-sinodal sobre o Oriente Medio, froito da Asemblea especial do Sínodo dos Bispos celebrado en Roma hai dous anos. Roguemos por esas terras que O noso Señor santificó coa súa presenza e imploremos da Santísima Virxe, *Regína pacis*, o don da paz para os pobos daquela zona e para a humanidade enteira.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Torreciudad, 1 de setembro de 2012.

[1] Cfr. *Jn* 12, 32.

[2] *Jn* 19, 26.

[3] Bieito XVI, Homilía na inauguración do ano paulino, 28-VIN-2008.

[4] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 3-V-1964.

[5] 1 *Cor* 1, 22-24.

[6] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 3-V-1964.

[7] San Xosemaría, ano 1968.

[8] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 3-V-1964.

[9] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 14-III-2012.

[10] San Xosemaría, *Camiño* , n. 509.

[11] *Ibid* ., n. 185.

[12] Bieito XVI, Homilía en Mariazell, 8-IX-2007.

[13] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 14-III-2012.

[14] *Lc* 22, 15.

[15] *Jn* 17, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
setembro-2012/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-setembro-2012/) (16-03-2026)